

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Fe pošti prejemati velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemati velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Narečnine prejema upravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petič-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 13 kr. če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvenredno nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 127.

V Ljubljani, v petek 6. junija 1890.

Letnik XVIII.

Delegacije.

Iz Budimpešte, 4. junija.

Delegaciji ste dale v Budimpešti pričeli svoje delovanje, in sicer avstrijska ob eni, ogerska ob treh popoldne. Ker avstrijska državna polovica v Budimpešti nima lastne palače, najema za časa delegacij en del prvega nadstropja v velikanskem hotelu „Hungaria“, kateremu za to plačuje 10.000 gld. najemščine. Dvorana je jako tesna in temna, ker je zidana zgolj za manjše večerne zabave, ne pa za zborovanje, pri katerem potrebujejo delegati zadostne svetlobe. Veliko boljše bi torej shajali, ko bi zidali tam lastno poslopje, za katero bi bilo 100.000 gld. čez in čez dovolj, zlasti ker imajo še nekoliko hišne oprave iz nekdanje državno-zborske lesenjače, katero že zdaj rabijo za hotelsko dvorano.

Poslanec se je bilo sošlo 41; tudi vsi trije skupni ministri Kalnoky, Bauer in Kallay pa baron Sterneck so bili prišli z veliko vrsto svojih uradnikov, poslušalcev je bilo pa jako malo izveniš poročevalce raznih domačih in vnanjih časnikov. Minister vnanjih zadev, grof Kalnoky naznanja, da so cesar sklicali delegacije v Budimpešto, povabi najstarejšega delegata kneza Konstantina Čartorijskega, da kot starosta prevzame predsedništvo za toliko časa, da si delegacija izvoli predsednika. Čartorijski to stori in najprej pokliče najmlajša delegata, grofa Goessa iz gospodske zbornice in poslanca Rizzia kot začasna zapisnikarja. Ali to je bila napaka, ki je napravila več sitnosti in zmešnjav. Omenjena gospoda sta namreč še le malo časa člana državnega zbora in opravični red delegacije je težko kateri izmed njiju prečital; in vendar sta začasna zapisnikarja glavna podpornika in svetovalca starostnega predsednika, dokler se ne izberó stalni zapisnikarji. Ko je prišla torej na vrsto volitev predsednika, imela sta ona dva s starosto prešteti in pre-

gledati oddane glasove. Ko se to zgodi, vstane predsednik in naznanja, da je bilo oddanih 41 listkov in da je čezpolovična večina 22. Od teh dobil je knez Jurij Čartorijski, brat staroste, 21 glasov, Chlumecky 15, štirje listki so bili prazni, 1 glas pa je dobil grof Brandis. Po mnenju staroste in njegovih mladih pomočnikov torej noben ne bi bil dobil čezpolovične večine, in res je hotel volitev ponavljati, ali v tem trenutku se začuje od vseh strani glasno oporekanje, da čezpolovična večina od 41 ni 22, ampak 21 in da je knez Jurij Čartorijski pravilno izbran za predsednika. Starosta se tem ugovorom vdá in naprosi svojega brata Jurija Čartorijskega, da naj prevzame predsedništvo, kar ta stori z nekaterimi opazkami, češ, da delegacije ne delajo politike same, ampak le pomagajo s potrebnimi pripomočki merodajnim krogom. Zato tudi on ne bo gledal na nobeno politično stranko, ampak le na svojo dolžnost, ter se nadeja, da bodo ž njim zadovoljni tudi oni, ki mu niso dali svojega glasu. Eno pa vendar navdaja vse delegate, namreč iskreno hrepenjenje po ohranitvi miru. Cesar so nam prvi porok za politiko miru, zato vabi delegate, da naj delovanje prično s trikratnimi „hoch“-klici. Poslanci z navdušenostjo zakličejo „slava“ na cesarja, potem vstane Kalnoky in naznanja delegaciji reči, katere ji je vlada predložila v posvetovanje. Tudi pové, da cesar v soboto o polndne sprejme avstrijsko delegacijo s posebnim prestolnim govorom, ogersko pa ob eni popoldne.

Za tem so se vršile volitve zapisnikarjev in rediteljev, po nasvetu grofa Falkenhayna pa tudi navadnih treh odsekov, namreč budgetnega, peticijskega in verificijskega odseka, katerim so bili do večeraj došli predlogi takoj razdeljeni. Pri volitvah teh odsekov se je vsled nevkretnosti zapisnikarjev zgodila zopet neka prav neljuba pomota. Eden izmed nju je namreč opozoril predsednika,

da je treba po tem in tem paragrafu za sklepčnos 40 delegatov, kolikor jih pa tedaj menda ni bilo v dvorani. Predsednik, ki tudi še ni izurjen v opravičnem redu, zaukaže delegata sošteti; oglasi se pa Stöhr in z opravičnim redom v rokah dokazuje, da je po § 49. delegacija sklepčna, če je poleg predsednika navzočih vsaj 30 delegatov. Toliko jih je pa v dvorani, torej ni dvoma, da je zbornica sklepčna. Štirideset poslancev je za sklepčnost potrebnih le pri skupnih sejah. Predsednik prečita za-sé navedena paragrafa in potrdi, da je temu res tako, da so bile torej vse volitve pravilne. Ob dveh popoldne sklene sejo z naznanilom, da hoče prihodnjo sejo delegatom napovedati pismeno. Ker morajo poročevalci izdelovati poročila, bo javna prihodnja seja še le čez kakih 10 dni. Dr. Rieger je prišel v delegacijo, ko je bil predsednik že izvoljen; če bi bil prišel malo prej, bil bi gotovo on postal predsednik v nekako zadoščenje za britkosti, katere so mu bili napravili mladočeški poslanci v deželnem zboru češkem.

Šolstvo na Slovenskem.

Govoril poslanec Klun v državnem zboru dne 26. aprila 1890.

III.

Kar se tiče šolstva na Koroškem, sem že v prejšnjih letih tako obširno o tem govoril, da bi ničesar ne dostavljal, ko se ne bi razmere od istega časa še shujšale, ker se tisti, ki se poganjajo za terjatve slovenskega prebivalstva, še huje preganjajo, kakor prej. Ravno te dni ste slišali interpelacijo, ki pové, da je deželni poslanec Einspieler pod policijskim nadzorstvom. (Čujte! Čujte! na desnici.) To smo čitali tudi v raznih listih. Jaz pa nisem mislil, da bi gospod ministerski predsednik poleg mnogih svojih opravil našel čas, da bi se pečal z ubogim

LISTEK.

Izpovedanja bivšega prostomisleca.

(Spisal Leo Taxil. Iz francoščine preložil Martin Žiltir.)

(Dalje.)

Vsled mojega dvojnega odstopa kakor ligarja in protiklerikalnega časnikarja, mi piše predsednik orleanskega prostomisilstva, g. Franc Bonnardot, ud zidarske lože in glavni vrednik „Democrate-a du Loiret“, to-le pismo:

Orléans, 17. maja 1885.

Dragi grajan Taxil!

Vaš sklep opustiti boj zoper klerikalstvo je dogodek, ki ne more ostati neopažen. Vi ste neovrgljivo najdrznejši sovražnik verskih ločin. Nihče med sodobniki ni toliko storil za odpravo praznovrstva, ker Vi ste napadali bogočastja v njih načelu samem, ki je božestvo. Zato tudi nikdo ni toliko dosegel kot Vi!

Cenim nagibe, ki so Vam narekovali Vaše sklepe; razumem, da ste zgubili veselje vsled toliko obrekovanj, sramočenj in dejanj iz hudobne zavesti, ki ste jih trpeli od strani nekkih republikancev. Pa Vi ste imeli zá se veliko množico protiklerikalne vojne; priznanje skoraj vseh prostomiselnikov Vam je bilo pridobljeno.

Vaš odstop bo prinesel nered v prostomisel-

stvo. Ni mogoče, da bi se odpovedali dokončno tako dobro pričetemu delu.

Dovolili mi bode, da Vam tako govorim, če Vam povem, da sem se potegnil za Vas vselej, kadar se mi je ponudila prilika: polemike „Demokrata“ s tukajšnjimi časniki to pričajo.

Gojim nado, da Vaš odlok ni nepreklicen, in da Vas bo prostomisilstvo kmalu videlo na čelu svojih vojakov.

Blagovolite, dragi grajan Taxil, sprejeti zagotovilo moje udanosti.

Franc Bonnardot.

Dostavek: Prosim Vas pooblastila, da smem priobčiti Vaš odgovor s svojim pismom.

Jaz precej odgovorim:

Pariz, 18. maja 1885.

„Dragi grajan Bonnardot!

Natančni izraz mojega mišljenja se dobi v mojem članku št. 316 „de la République Anti-Cléricale“ (16. maja). Članek obsega moje poslovljenje od nekaterih prostomiselnikov, katerih obrekovanje velike večine pariških republikanskih časnikarjev ni še odtrgalo od mene.

Dosti mi je tega. Sit sem psovovanja intransigantov in oportunistov, prevratnikov in zmernih, poln podlih puščic, katere so mevé od zadej vame pognale takrat, ko sem se kot neodvisen vojak bil v prednji četi; utrujen, upadel v pogumu, vznevoljen, ne morem se upirati studu,

ki me poseda in za vselej hočem zlomiti svoje protiklerikalno pero. Ker je republikansko bratstvo le laž, naj se torej žró eden drugega! Naj pošlje Hébert Vergniaud-a pod gilotino. Danton naj pošlje Héberta! Robespierre zopet naj tako stori z Dantonom, in Tallien naj sklene vrsto s tem, da pošlje tje Robespierro!

In kadar se bo udal kak strelec iz vsega srca prostomisilstvu in se bil, ne da bi hotel sprejeti ukaza od kake stranke, naj ga prosto-zidarstvo v temi prebode s svojimi strupenimi puščicami!

Prosimo me pooblaščenja, da bi smeli vkup priobčiti svoje pismo in moj odgovor. Rad Vam to dovoljujem. Vedno sem bil za beli dan. Ko bi imel tudi videti, da se bodo jutri obrnili zoper mene redki prijatelji, ki so mi ostali, mislim, da nepreklicljivi sklep, ki sem ga storil, ne sme ostati skrit.

Ker sem bolj ko kdo pomogel k osnovi protiklerikalnega shoda, ki se ima sniti v Rimu proti koncu tega meseca, bom šel v glavno mesto Italije, pa le kakor strežnik drugih odposlancev, kakor posel, ki opravlja svojo službo in se obnaša le trpivo. In ko hitro bo shod končan, vrnil se bom na prosto, in rešen praznih pomislov, ki so mi roke vezali do tega dne, bom delal po svoji vesti, da ogrdim grde spletkarje, ki goljufavajo, skubejo in kazé ljudstvo pod republikansko krinko.

župnikom na Koroškem, in tega tudi danes ne verjamem. Sicer pa dotičnega poslanca ta naredba ne more posebno žaliti, ker preteklo je od tega že poldrugo leto in mu vključ policijskemu nadzorstvu niso mogli blizu, to je najboljši dokaz njegove lojalnosti. (Res je! na desnici.)

Drugi vzgled. Neki srednješolski profesor je v počitnicah na deželi pri nekem shodu Ciril-Metodove podružnice govoril o maternem jeziku v šolah in o verski šoli. Ker pa je list „Freie Stimmen“ tako poročal, kakor da bi bil profesor hujskal ljudi, poslali so hitro žandarje — in menda tudi preiskovalnega sodnika — v podjunsko dolino (Čujte! na desnici.), da bi zvedeli od ljudi, kaj je govoril ta profesor; in čeravno je preteklo pol leta in profesorju niso mogli ničesa očitati, vendar je bil poklican pred gospoda deželnega predsednika, kateremu je moral dati častno besedo, da ne bo več govoril na takih shodih. Nasprotno pa je neki nemški profesor govoril pri neki spominski slavnosti za cesarjem Friderikom (Čujte! na desnici.), o čemer pa nočem dalje govoriti. Omenim pa, da ga za to nihče ni grajal, in ni mu bilo treba dati častne besede, da ne bo več govoril na takih shodih.

Dné 20. februarija t. l. je neki učitelj govoril na shodu „bauernbunda“ v nemško-liberalnem smislu; gosp. deželni predsednik ga je pohvalil, in nismo slišali, da bi mu bilo prepovedano še tako govoriti. (Poslanec Šuklje: Enaka mera!)

Tega ne pravim, da bi koga očrnil, temveč, da bi Vam pokazal, kako imajo na Koroškem raznovrstno mero, in da zahtevam, naj bi se tako postopalo proti slovenskemu prebivalstvu, kakor proti nemškemu. (Tako je!)

V koroškem deželnem zboru so se gospodje minolo leto zelo pritoževali, da se nekoroški poslanci drznejo govoriti o koroških šolskih razmerah. To je naravno. Ti gospodje bi bili radi sami med seboj in so hudi, če jih kdo moti v samotnem miru. (Tako je!)

Prvi korak do boljšega je, da človek sam sebe spozna. Koroški gospodje pa se ne spoznajo, ker vedno trdijo, da koroški Slovenci nimajo vzroka, da bi se pritoževali o zatiranju v šoli in drugod, akoravno je dokazano s pismi, da so šolske razmere na Koroškem nepostavne. Nedavno ste slišali gosp. generalnega govornika s te strani, kako delajo sitnosti občini St. Jakob v Rožni dolini in kaj so počeli z njeno prošnjo za slovensko šolo. Naštetem Vam še nekaj vzgledov.

Občina Tolsti Vrh je dné 7. aprila 1888 prosila deželni šolski svet za slovensko šolo v Kotljah; pa še-le dné 28. decembra 1889, torej čez 20 mesecev je dobila odgovor, pa tak, da stvar še vedno ni rešena. Deželni šolski svet se namreč ni oziral na prošnjo občine Tolsti Vrh; ampak ker nekateri otroci te občine obiskujejo tudi šoli v Černečah in Libeličah, ki spadate pod občini Libeliče in Guštanj, vprašal je deželni šolski svet te dve občini, ali ste zadovoljni, da se v Libeličah in Čer-

Tisti dan se bodele gotovo združili z mojimi sovražniki. Opuščam Vam že naprej zaradi prisrčnega sočutja, ki ste mi ga kazali, če tudi ste prostozidar.

Osebnost Vam bom vedno udan.

Leon Taxil.

Za tem pismom, ki ga je priobčil s svojim v „Democrat-u du Loiret“, g. Franc Bonnardot pristavi te vrste:

To trga srce! In vendar koliko resnic je v tem pismu! Dolžnost prostomiselnikov in svobodnih prostozidarjev je maščevati Leona Taxila, žrtvo spletk nekih republikanskih strank, ki mislijo, da imajo nalogo zavirati napredek v republiki.

Leon Taxil nima 32 let in si je naredil ime; ljudje, ki mu ne odpusti, da jih je prehitel! Mi se zavezujemo, da storimo svojo dolžnost proti temu obrekovanecu.

Med tem pa se pripravljajo klerikalci na razsvetljavo.

F. B.

Dva meseca pozneje je ravno ta g. Bonnardot v ravno tistem „Democrat-u du Loiret“ to-le pisal:

Kakor mi mislimo, so klerikalci pridobili žalostno prirast. Norost veledomneve! To morda pojasnjuje vrnitev Leona Taxila. Pa bodi že, kar hoče, dejanje nima nič, kar bi moglo vznemirjati prostomiselnost; eden častihlepen je manj, to je vse.

(Dalje sledi.)

nečah vpelje slovenski poučni jezik. (Poslanec Šuklje: Ne v Kotljah!) O Kotljah deželni šolski svet ne omeni besede.

Nemško-liberalna občinska zastopa sta sevda odgovorila, da mora na šolah v Černečah in Libeličah ostati nemški poučni jezik. Za slovenski pouk na teh dveh šolah pa občina Tolsti Vrh še prosila ni. Slednjič je občina Tolsti Vrh dobila odgovor, da so se občini Libeliče in Guštanj, kakor tudi koroški deželni odbor izrekli zoper prošnjo, zato naj občina pové, ali še ostane pri svoji prošnji.

Občinski zastop Tolstega Vrha je imel sejo dné 10. februarija t. l. in 12. februarija odposlal zopet prošnjo na deželni šolski svet s pristavkom, da po § 6. državne šolske postave popolnoma pravilno postopa, ko tirja slovenski jezik za šolo v Kotljah in ono v Černečah, katero obiskuje 47 otrok iz občine Tolsti Vrh in le 23 iz občine Libeliče. Gledé na šolo v Guštanju pa želi, naj se tam ustanovi slovenski razred, da otroci popolnoma ne pozabijo svojega maternega jezika. Kdo vé, kako dolgo bo občina čakala odgovora na to drugo prošnjo.

Drugi vzgled je naslednji: Krajni šolski svet v Globasnici je imel dné 4. avgusta sejo, da bi se posvetoval o prošnji za slovensko šolo. Učitelj pa je znal stvar tako zasukati, da ljudje naposled niso vedeli, za kaj se gré, in da so podpisali zapisnik, v katerem je bilo ravno nasprotno, kar so želeli, da so namreč s sedanjjo šolo in nemškim poučnim jezikom popolnoma zadovoljni. Ko so moške to zvedeli, kako so bili prevarani — ker vse je bila goljufija — pisali so načelniku krajnega šolskega sveta in zahtevali, naj skliče dné 17. novembra 1889 novo sejo, da prekličejo, kar so dné 4. avgusta podpisali — ker v resnici niso vedeli, kaj so podpisali — in da se pridružijo prošnji občinskega zastopa za slovenski poučni jezik.

Enake sklepe so storile tudi druge občine ter poslane deželnemu šolskemu svetu, kateri pa z njimi enako postopa, kakor v St. Jakobu in Tolstem Vrhu ali pa jih pusti ležati. In vendar se je drznil koroški deželni šolski nadzornik v 12. seji deželnega zbora dné 4. novembra 1889 trditi, da hoče deželni šolski svet ustrezati vsem željam prebivalstva in da vedno zahteva, naj se mu poroča, ako občine želé več slovenskega pouka. On bi bil ustregel željam gledé na slovenski poučni jezik, pa nobena občina se ni za to oglasila. Ako se kaj takega trdi v javni seji deželnega zbora, potem mora vse nehati! Gospod nadzornik naj bi pregledal arhive deželnega šolskega sveta, morda bo našel v kakem kotu zgubljené prošnje.

Politični pregled.

V Ljubljani, 6. junija.

Notranje dežele.

Volilno gibanje na Moravskem. Iz Brna se poroča „Politiki“, da je volilno gibanje na Moravskem jako živo; vendar pa bode deželni zbor imel staro lice. Pred šestimi leti so od štiriindvajset čeških kandidatov v kmetskih občinah le trije propali. Mladočeška stranka še nima tolike moči, kakor na Češkem. Dosedanji konservativni poslanci utegnejo vsi prodreti. Največ hrupa dela takozvana kmetska stranka. Volilni oklic jim je nekda spisal mladočeški poslanec dr. Herold. Dné 12. t. m. se bodo sešli zastopniki vseh narodnih frakcij, da se dogovoré o kandidatih. „Deutsche Zeitung“ pa svari Nemce, naj se ne cepijo, kakor Čehi.

Češko-nemška sprava. „Deutsche Zeitung“ piše, da imajo le Nemci vspeh v češkem deželnem zboru. Sprava za vlado in Čehe ni sladak sad. Debate pa so pokazale, da sprava ne bode rodila trajnega miru, in da se bodo Nemci morali odločno braniti, ker češki aristokrati so jedini s Staročehi, Mladočehi pa so vedno silnejši. „Neues Wiener Tagblatt“ pa trdi, da Nemci in Čehi želé miru.

Vnanje države.

Nemčija. Kakor se poroča iz Berlina ruskim listom, vzbudili so pogovori kneza Bismarcka z ruskimi in francoskimi časniki veliko nezadovoljnost v Berlinu. Dopisovalec „Mosk. Vedomosti“ pravi, da je dirnilo nemški dvor vže samo to, ker je knez Bismarek govoril ravno z ruskimi in francoskimi časniki. V tem hočejo videti dokaz Bismarckovega sistematičnega nasprotovanja. Posebno nekatere Bismarckove opazke so vznemirile berlinske politične kroge, tako n. pr., da ni knez Bismarek odobral imena nemškega cesarja, ko je hotel iti v Carigrad. Ko so povedali cesarju besede Bismarckove, dal je bajé svoji najhujši jezi duška v besedah: „Ali je mar knez zblaznil?“ Istotako je berlinski dvor tudi proti neugodni Bismarckovi sodbi o socijalnih načrtih cesarja Viljema.

Bolgarija. Iz Sofije se poroča 3. dné t. m.: Vsi oni sozarotniki, ki so bili opršeni kazni, namreč Ricov, Abalanski, Stamenov, Nojarov in Pantelley Kisimov so prognani iz Bolgarije. Danes po noči jih je spravila policija preko meje v Srbijo. Samo oproščenega Mateeva ni zadela ta usoda.

Rusija. Preosnova nemške armade je vzbudila v Rusiji veliko pozornost. Nekateri časniki razpravljajo na drobno to preosnovo in omenjajo pomnoženja nemške armade, ko bi pričela Nemčija vojno proti Rusiji. Ko bi se bojevala Nemčija na enkrat z Rusijo in Francijo, imela bi v začetku vojne na razpolaganje le aktivne in rezervne čete peterih na saksonski meji nastavljenih kornih okrajev in saksonski korni okraj, torej 20 divizij pešcev, dve ali tri konjeniške divizije in trideset baterij topničarjev, vseh vkupe okoli 347.000 mož. Na takojni napad na Rusijo Nemčija še misliti ne more, temveč mogoča bi jej bila le obramba vzhodne Nemčije. Še-le, ko bi najprvo popolnoma Francijo premagala (?), mogla bi napasti Rusijo, ko bi namreč pomnožila posadke na vzhodnih mejah iz Francije vrnivšimi se armadami. Ko bi se Nemčija le z Rusijo bojevala, imeti bi morala najmanj devet vojnih korov na zapadnih svojih mejah. Potem bi imela ob ruskih mejah v začetku vojne 35 divizij pešcev, 5 ali 7 divizij konjenikov in 55 baterij topničarjev ali 568 batalijonov. 208 — 240 eskadronov in 1542 ali 1556 topov, vsega vkupe 568.000 pušek in 36.000 sabelj. Pri najboljših političskih razmerah mogla bi Nemčija postaviti le 35 divizij pešcev in 7 divizij konjenikov proti 68 divizijam ruskih pešcev in 18 divizijam ruskih konjenikov.

Francija. Komaj so pomilostili princa Orleanskega, in že so sklenili socialistični zastopniki predložiti vladi predlog o splošnem pomiloščenju. — Kakor se poroča iz Tonkinga, je tamonajši položaj jako neugoden. Prebivalci dosti trpé, stiska jih glad in vznemirjajo roparske čete. Povsod napadajo kupčijske ladije pomorski roparji, zadržavajo jih, oropajo, ali vsaj hočejo oropati. V neki provinciji vlada poleg lakote še smrtonosna kuga. Vsak dan jih pomori ta strašna morilka do sedemdeset. Pomorski roparji si drznejo priti prav do velikih mest. Zmerom se poroča o napadih in moritvi. Kar je bilo na razpolaganje čet, poseglo je vmes, da se zapreči kolikor mogoče vsaj roparstvo.

Belgija. Protisuzenjska konferenca se je posvetovala o Lambermonovem predlogu gledé na carine za uvažanje v Kongo-pokrajini. Pooblaščenec Nemčije, Avstrije, Anglije, Francije, Španije, Portugala, Švedije, Rusije in Danskega so poudarjali, da njih vlade popolnoma ta predlog odobravajo.

Italija. Iz Rima se poroča listom: Zadnja borzna likvidacija vršila se je jako burno. Imenovalo se je enindvajset slučajev, kjer ni mogoče poplačati dolgov. Petnajst spekulantov je pobegnilo. Tudi v Turinu se je pokazalo najmanj taceh neugodnih slučajev, vsled česar so pobegnili štirje spekulantje. To vsekako kaže, v kako slabem stanju so italijanske finance.

Združene države. Kakor se poroča listom, vršil se bo 23. do 25. septembra t. l. četrti kongres nemških katolikov v Združenih državah. Tamonjni protestantski krogi ovirajo njih katoliške šole in nemški pouk, zato pa se bo kongres posvetoval, kako bi se najbolj zaprečile te ovire.

Izvirni dopisi.

Iz Stare Loke, dné 4. junija. (Razžaljena občina in glasilo loškega poslanca.) Tako težkega majnika, kakor je bil letošnji, pa zares že dolgo nismo imeli. Začetkom onega meseca objavil je „Narod“ dopis, kakoršnih v našem časopisju zámán iščete. Ni čuda, ako je, zlivajoč polno mero žolča na našo občino, našel odmev, kakoršnega ni mogoče popisati. Sploh se je govorilo, da ima dopis namen, oblatiti našo občino in duhovščino.

Primoran je bil torej župan potegniti se za žaljeno čast svoje občine; primoran je bil potegniti se za javno resnico. Poslal je malo dni na to stvarni popravek na vredništvo „Slov. Naroda“, — čakal teden dni, da bi bil natisnen; — zámán. Druga vredništva takoj drugi dan z veseljem prinesó popravek, če so nehoté poročali neresnico. „Narod“ pa se je celó javnemu pozivu našega župana v „Slovencu“ branil natisniti popravek. Taka je resnicoljubnost teh gospodov.

In še-le pred sodnikom primoran je sprejel stvarni popravek v svoje predale. No, če to ne govori zadosti jasno o pristranosti „Naroda“, potem ne vé, kaj naj še navedem. Sevda se gospodom ne more zdeti prijetno, hipoma trinajst neresnic popraviti; neresnic, katere ne blatijo posameznega človeka, marveč celo občino, ter jej skušajo jemati dobro ime pred slovenskim in tujim svetom.

Javna morala pa bi bila zahtevala, takoj popraviti, kar so zakrivali, če se že ne morejo vzdržati z žveplom kuriti. Ti gospodje v „Narodni Tiskarni“ so Vam pa res čudni možje. Na jeziku imajo ob vsaki priliki, kako ljubijo svoj narod

čez vse, (nas so pa učili v šoli, Boga ljubiti čez vse); kako je treba boriti se za vsako ped domače zemlje itd. Po drugi strani pa pomagajo v sredi slovenske zemlje celo občino moralno uničevati, in se malo brigajo za to, da li se vsled dopisov, ki jih objavljajo, doseže kaka duševna ali gmotna korist, ali ne. Delajo po prisloviici: „Calumniare...“ Če je prepis in sovrašтво nasledek dopisa, — kaj jih to briga? Tako ti gospodje ljubijo svoj „Narod“ čez vse, ker čez vsa logična pravila in moralne zapovedi v njem (namreč v svojem listu, ki čuje na ime „Narod“), preobračajo svoje kozolce. In list tak naj bi bil glasilo slovenske inteligencije? — No, to se bode pač skrbelo, da taka drevesa ne prirastejo do nebes.

Znano je, da je „Slovenski Narod“ glasilo g. dr. Ivana Tavčarja, deželnega poslanca loškega in kranijskega mesta, ki pa je ob tudi jednem predsednik „Narodne Tiskarne“. Znano je nadalje, da se Ločanje nasproti vnanjim ljudem sploh imenujemo s tem imenom, naj si je kdo domá v „mestu“ ali pri „fari“. Gospod zastopnik „pisane Loke“ bi bil torej lahko spoznal na prvi pogled, da je oni zloglasni dopis iz Škofje Loke v njegovem listu pest, ki bode vse Ločane po glavi udrihnila.

In toliko takta, mislim, bi bili smeli njemu prisojati, če mu že njegovi služabniki v „Narodni Tiskarni“ niso pokazali dopisa samega, da bi bil on kot zastopnik Ločanov moral zahtevati, da pride popravek našega župana takoj v njegov list. Tega dobri loški poslanec ni storil. S tem pa si je sevêda pridobil k mnogim prejšnjim še novo zaslugo za loško mesto.

Znano je, da se v Loki čez leto naseli mnogo tujcev, osobito iz Trsta, kateri našim ljudem, bodisi od fare, bodisi iz mesta, pusté nekaj novcev.

Če bode pa zaslužni poslanec loškega mesta s takimi dopisi skušal zanimivati svoje čitatelje, kakor je napominani iz Škofje Loke z dné 2. maja, potem smé prepričan biti, da bomo med mnoge njegove dosedanje zasluge prijavili s hvaležnostjo tudi to, da nam odganja tujce in s tem skrbi za povzdigo narodnega gospodarstva v Loki. Ne recite, da pretiravam. V rokah imel sem pismo, katero je poslal k nam mož, ki socijalno zastopa vsaj tako stališče, kakor liberalni poslanec loškega mesta. In dotični naš prijatelj trdi, ako se bodo uvrščevali v predale slovenskih listov taki dopisi, kakor je bil omenjeni z dné 2. maja, potem naj se Ločanje nikar ne pritožujejo, ako jim tujei hrbet obračajo. In vendar je doslej Loka marsikak krajcar zaslužila od tujcev! Narod čez vse ljubeči poslanec loškega mesta sevêda ne vpraša veliko za gmotni stan našega mesta. On nas bode zastopal samo v deželnem zboru; ondi bode gradil skozi Vincarje železnico v poljansko dolino, pod Kamnitnikom pa obrtno šolo. Upajmo, da do prihodnjih volitev bo vse to dogotovil, in takrat bo smel z jasno zvonečimi ostrogami kot praveati kavalir zopet stopiti pred svoje volilce. — Čuje se med drugim tudi od več strani — in če smo lokalni, kdo bi nam to zameril? — da so gospôda „Narodne Tiskarne“ samo zato porinili večkrat omenjeni dopis v predale svojega „Naroda“, da bi nekoliko poščevali ljudstvo zoper duhovščino, osobito zoper našega starološkega rojaka gospoda Kalana, ki nam pa doslej še ni hodil tujcev odganjat, katere mi radi imamo in jim strežemo. Uprav, ako se naš dobri loški poslanec o priliki potruji med svoje volilce, nam utegne on kot predsednik „Narodne Tiskarne“ najbolje razjasniti stvar, ki še vedno zanima vse naše kroge mestne in kmetske.

Iz Ljubljane, 7. junija. (Se enkrat o poti po Rebri.) Našemu dopisu v „Slovenčevu“ št. 122. se je odzval menda posestnik onega vrta, ki ga meji obzidje od poti po Rebri in nam očital, da smo „veliko povedali brez pravega temelja“. Da se je o Rebri — tega obskurnega kraja sredi mesta — obširneje pisalo, je izvestno redka prikazen, ker ni običajno, da bi smel revež sploh kdaj govoriti in oglasiti se, kadar ga tarejo težave. Trpi! to bodi gaslo trpinovo! Da se pa dopisniku očita: brez pravega temelja, o tem pa sodimo mi, ki smo primorani po Rebri hoditi, drugače. Ugovorniku se zdi — to se umeje — vsa tožba o Reberski poti brez pravega temelja, ker po nji ne hodi, a če bi jo moral vsak dan 4 do 8krat premeriti, k studencu po vodo hoditi itd. po zimi ob ledenem potu po vseh štirih (!) plaziti se, potem bi se preveril, da je naš glas utemeljen in da če pot nima „pravega temelja“, ne pa naš dopis,

oziroma naša prošnja. Nismo si ogledali stvari „po vršno“, ampak nje nedostatke čutimo že leta in leta ne samo iz jedne hiše, marveč vsi po Rebri prav britko, o čemer g. ugovornik nima najmanjše slutnje. Radi priznavamo, da nismo „prišli do prave korenine“; razkril jo je ugovornik sam, ker hoče zaprečiti, da ne bi ostalo vse pri starem. Nam Reberčanom je odprta le pot prošnje in družega nič, posestnikom rebrskih zemljišč pa pristoja pravica „ugovarjanja“. Iz odgovora se vidi, da se na merodajnem mestu utegne premeniti prvotna blaga namera slav. mestnega zbora na našo škodo. — Poprava, ki smo se jih drznili nasvetovati, ne naslanjajo se na stavbeno-strokovni elaborat, to je gotovo; a dosti drugače si dobrega popravila ne moremo misliti; prepričani smo tudi, da izravnanje stopnic in prenovitev slabega tlaka z obsekanimi okroglimi kamni ne bode spodnjih vrtnih škarp tako obtežila, da bi se porušile.

Nedostatki, o katerih omenja ugovor, pa le popolnujejo naš dopis in hvaležni smo, da so se prijavili, ker potrjujejo resnico naše trditve in objave.

Ugovorniku se čudno zdi, da se ljudstvo ne poteguje za glavno ulico na Grad pri sv. Florijanu; ona pot nas Rebrčane prav nič ne boli, za njeno popravilo naj se prizadeji ondotni stanovniki potegujejo. V srečo bi si šteli, ako bi bili mi vslišani tu, ki prosimo „za malo“.

Za potrebo skromne svetilnice pod studencem pa govori najmanj pohod gostov „Sonnwendhofove“ krčme. Ako hoče slavní mestni magistrat tudi to okolnost v poštev jemati, dobro! mi nimamo nič proti temu; mnogo več nam je pa do tega, da posebno v dôbi kratkih dni in dolgih temnih noči vidimo po stopnicah gôri in doli, kar se vsak ljubi dan mora po večkrat zgoditi. Stanovaleci po Rebri in „Na osojah“, in brž ko ne tudi na Gradu službujoči pazniki najrajši hodijo po tej poti, ker je najkrajša do sredi mesta, zato je razmerno prav zelo frekventovana. Ako bi tega ne bilo, imeli bi le malo povoda prositi za popravilo in bi si tudi ne upali tega storiti. Zato se Rebrčani še enkrat prav ponižno priporočamo na merodajnem mestu, da bi se naša prošnja blagohotno uvaževala.

Več stanovalecev z Rebri.

Iz podjunske doline na Koroškem, 4. junija. *) Kako bode z volitvami v deželni in državni zbor v podjunski dolini? Vrli rodoljub Muri je na prošnjo narodne stranke sprejel, Bogu hvala, zopet mandat.

Drugega kandidata imamo Gr. Einspielerja, ki si je v kratkem pridobil zaupanje našega ljudstva. On je energičen mož, ki se ne ustraši nobenega neprijatelja in brez ozira pové tudi vladnemu namestniku grenko resnico, da se premalo ozira na potrebe slovenskega ljudstva. Le volimo torej navdušeno Einspielerja, on bode saj našemu skozi in skozi liberalnemu deželnemu zboru vest, ki mu bode vse napake in grehe očitala.

Nemško-liberalna stranka gre v svoji požrešnosti tako daleč, da hoče še v čisto slovenskem našem kraju ribe loviti: pristaš te stranke, znani „Škrjanc“ v Dobrli vasi (piše se Plavetz; je bil prej inženêr in sedaj je „kmet“); sam se ljudstvu za kandidata ponuja, češ, da naj ne volijo nobenega doktorja, pa nobenega duhovnika.

Kdor pa pozná tistega moža, vé, da on je slab prijatelj kmetskega stanú, ker je ravno v svojem kraju z drugo cesto kmetom nepotrebne troške napravil; da je slab kristijan, zato pa velik nemškutar. Naše ljudstvo pa že začénja ljudi svoje krvi razločevati, in ljudje, ki protikandidata Plaveca poznajo osebno, trdijo, da ni mogoče, da bi ga volili. Tega prepričanja so tudi „bauernbunderji“, s katerimi je pisatelj teh vrstic govoril.

Kako čudne razmere še vladajo tu, priča tudi naš „bauernbund“ — kmetska zveza. Je to družba ustanovljena v čisto nemškem kraju Šentpetru pri Grabštani. Nemci za „bauernbund“ ne marajo, le Slovenci še vlečejo ž njim, akoravno vidijo sami, da „bauernbund“ je družba 1. liberalna, 2. nemška, slovenskemu narodu ostro nasproti.

Ta družba ima časnik „Bauernzeitung“. Prejga je vredoval Mačnik, ki je zbežal; potem Kutnik, ki je advokatu Staremu izneveril 6000—8000 gld. in je zbežal za gôre, — sedaj pa je vrednik protestant Bertschinger jun. Ta list je v podjunski dolini dosti razširjen in razširja duh liberalni, indiferentni, — narodno zaspanost, in zasramuje di-

*) Dopis smo morali mnogo skrajšati, sicer bi bral zopet le gospod državni pravdnik. Op. vred.

rektno vse Slovane, indirektno pa Slovence koroške. Kar je slabega slišati o Slovanih, vse najde tam mesto, le da bi slovanska vzajemnost ne rastle.

„Bauernbund“ razširja nezdravi duh liberalizma ne le po svojem listu, temveč tudi po shodih. Največ takih shodov je med Slovenci; ljudstvo pride obilno, ker je pouka željno, in nima priložnosti na mnogih krajih k slovenskim shodom priti. Tu pridejo tudi naši učitelji, ki so celi v službah naše nemško-liberalne gosposke; govorijo, agitujejo itd.

Akoravno deluje nemškutarska klika s polno paro, vidi se na vseh straneh med Slovenci živo gibanje.

Zborovanja podružnic sv. Cirila in Metoda se vršijo sijajno in pridobijo zopet, — upam, — tla slovenski ideji. Zapeljano ljudstvo mora spoznati svoje neprijatelje, njih težnje in njih namen; mora spoznati puhlost njih delovanja, potem še le se na svoje noge postavi in zapodi jeroba, ki ga je tako dolgo goljufal.

F. Jaroš.

Dnevne novice.

(Sprevodi presv. Rešnjega Telesa) so se včeraj vršili Ljubljani v stolni cerkvi, pri sv. Petru in v trnovskeji župniji po navadnem redu jako slovesno in ob najlepšem vremenu. Najveličastnejši je bil spreved v stolni cerkvi; vdeležili so se ga gospod deželni predsednik Andrej baron Winkler s svetovalci in uradniki deželne vlade, deželni glavar dr. Poklukar z odbornikom dr. Vošnjakom, predsednik dež. sodišču Kočevar, župan Grasselli z nekaterimi mestnimi svetovalci, finančni ravnatelj Plahky, državni pravdnik Pajk, podpredsednika trgovske in obrtniške zbornice itd. Na kongresnem trgu je bilo zbrano vojaštvo in veteranski kor, na čelu jim fml. pl. Wattek z mnogimi častniki.

(Prezvišeni gospod knezoškof ljubljanski) so se danes odpeljali na Gorenjsko birmovat.

(Umrla) je včeraj zjutraj ob 3/4. uro na Selu pri Ljubljani karmeličanka M. Marija Ivana Morsey, poprej Ana baronovka Morsey-Picard, prva prednica nove naselbine karmeličank na Selu. Bila je rajnica rojena 10. aprila 1856. l. v Osterkapell u na Westfalskem; stariši, posestniki več graščin, preselili so se na Štajersko, v Gradec, kjer je l. 1877. vstopila v strogi red karmeličank. Duševno je bila izvanredno nadarjena in olikana, poleg drugih jezikov razumela je popolnoma latinščino. S posebno vnmemo poprijela se je slovenščine, ko je izvedela, da je namenjena v Ljubljano med Slovence; ta naselbina jo je zelo veselila, z vso vnmemo jako plemenitega srca pričela je lepo nalogo. Toda Gospod Bog je po sklepah svoje previdnosti drugače odločil; poslal jej je hudo bolezen, katero pa je junško prenašala. Ne bogastvo, ne ponosna lepota telesna, ne sijajne obljube sveta niso je mogle zadrževati, da bi se ne darovala popolnoma svojemu Bogu; lahko in veselo je torej umirajoč ponavljala neprenehoma besede: „Moj Bog, moje vse,“ dokler ni s prijaznim nasmehljajem izdihnila svoje svete, čiste, plemenite duše. „Draga je pred obličjem Gospodovim smrt njegovih svetnikov.“ Slovesno mrtvaško opravilo bo jutri ob osmih v samostanski kapelici pri sv. Jožefu na Selu pri Ljubljani, potem pa pogreb pri sv. Krištofu. — Namestnica rajnice na Selu je začasno njena sestra Terezija Morsey; tretja sestra pa je prednica karmeličank v Gradcu. — Naj mirno počiva v Gospodu!

(Občni zbor „Katoliškega tiskovnega društva“) bode letos tisti dan, ko bo zborovala „Sov Matica“, namreč dné 25. junija ob 10. uri dopoldne v dvorani knezoškofijske palače.

(Štajerski deželni zbor.) „Slov. Gospodar“ piše v zadnji številki: „Da misli več volilcev v šostanjskem okraju ponuditi veleč. g. dr. J. Lipoldu, župniku pri sv. Martinu v Šaleški dolini, mandat za deželni zbor, to je znano, vendar se nam poroča zanesljivo, da veleč. gospod ne prevzame poslanstva. Naj torej volilci vzamejo to na znanje, da se ne bodo cepili glasovi ob volitvah.“

(Družba sv. Cirila in Metoda) z bodočim šolskim letom razširi jedino slovensko šolo v Trstu za jeden razred. Vsled tega razpisuje njeno vodstvo že III. učiteljsko službo. Opozarjamo na inserat v današnji številki.

(Solnčni mrak.) Dné 17. junija okolu 8. ure dopoldne prične se solnčni mrak ter bode trajal čez 12. uro. Nekaj čez polovico solnčnega kroga bode otemnelo. Ta naravna prikazen se bode pri nas najbolj videla okolu 10. ure.

(Slovenski tamburaši.) Ljutomerska čitalnica je v maju priredila veselico, pri kateri so prvič nastopili domači evenski tamburaši pod vodstvom kapelnika g. Fr. Šneiderja, učitelja na Cvenu. Svirali so tako izvrstno, da je vse občinstvo burno ploskalo in so tamburaši, katerih je doslej osem, morali ponavljati točke. Naj bi ta vzgled imel mnogo posnemalcev!

(V Celji) so se trgovci dogovorili, da bodo ob nedeljah zapirali svoje prodajalnice ob 12 1/2. uri. Neki trgovec pa se zadnjo nedeljo ni držal tega sklepa, zato so v noči neznan deček namazal hišo z neko črno nesnago.

(Škofova beseda o pravem času.) Kraljevo-graški škof je letošnjim pastoralnim konferencijam določil jedino, toda časovno vprašanje: „Ne moremo se pritoževati v pomanjkanju političnih svobod, ampak potožiti moramo, da nedostatek odločne krščanske vrlosti v mišljenju in dejanju škodi občnemu blagru v državi in cerkvi. To je tudi vzrok, da ljudstvo nima pravega merila za presojevanje javnih zadev; zato tudi ne pozna načinov, po katerih treba uživati postavno svobodo v občni blagor cerkve in države. To odločno krščansko mišljenje gojiti je glavna задача duhovske uprave v cerkvi, v šoli in zasebnem delovanju. Časovne razmere pa zahtevajo, da se dela na to s posebnimi sredstvi, in ta so časopisi, društva in dober tisek. Prišlo pa je tako daleč, da so taka društva največ prepuščena duhovščini, kakor da bi bila kaka duhovniška — ali kakor pravijo — klerikalna korist, n. pr. kongrus. Vprašam torej: Kako sodi konferenca o društvi, ki imajo namen, utrjevati krščansko mišljenje po pravih načelih v družinskem in javnem življenju brez vsega političnega strankarstva? Kako naj se snujejo taka društva s primerno malimi sredstvi? Kaka smer naj se jim dá, da ne pridejo s pravega katoliškega tira?“

(Učiteljsko društvo za ptujski okraj) priredi v četrtek dne 12. junija izlet na Borl v Halozah, kjer bode imelo zborovanje. Vspored: 1. Ob 10. uri sv. maša v grajski kapeli. 2. Zborovanje: a) zapisnik in dopisi; b) razgovor o vprašanjih za učit. konferencijo; c) nasveti. 3. Skupen obed ter ogled gradu in poskuševalnice z ameriški trtami.

(Tržaški magistrat) je prepovedal veselico društva „Adrija“ v Barkovljah, in sicer še-le zadnji večer, akoravno je društvo že 14 dni prej prosilo dovoljenja. Naj kdo sodi o veselicah kakor-koli, resnica je, da je ta prepoved prišla le iz političnih razlogov tržaškega magistrata. Z druge strani pa bode prepoved imela tudi dobre nasledke: narodu se bodo še bolj oči odprle, da bode spoznal v pravi luči svoje neprijateljce.

(Tržaški „Sokol“) si je izvolil nov odbor, v katerem so gg.: M. Cotič, starosta; L. Furlani, dr. Janežič, V. Kalister, A. Lampe, A. Bone, Fr. Inamo, J. Prelog in Sr. Bartelj, odborniki; M. Krže, J. Kukar in J. Zelen, namestniki.

(Duhovniške premembe v lavant. škofiji.) Preč. g. Filip Bohine, stolni korar in župnik, je dejanjski konzistorijalni svetovalec. Braslovško dekanijo oskrbuje veleč. g. A. Balon, knezošk. svetovalec in župnik na Vranskem; č. g. J. Hribernik, kapelan v Braslovčah, je provizor te župnije.

Telegrami.

Dunaj, 6. junija. Cesar se je popoldne z malim spremstvom odpeljal v Budimpešto.

Belgrad, 6. junija. Telegram iz Skoplja naznanja, da sta Edhem in Salib paša s štirimi bataljoni pehote in eskadronom konji-

štva prišla Arnavte proti Deviču. Edhempašo spremljajo mufti in dva člana sodišča iz Mitrovice. V Deviču je turška posadka, katero so Arnavti obkolili.

Bruselj, 6. junija. Ko se je kralj peljal h gradu Laeken, da bi sprejel vojvodo Orleanskega, pali so konji. Kralj vstane nepoškodovan in gre peš v palačo. Vojvoda Orleanski je cel dan ostal pri kraljevi družini. — Listi poročajo, da se bode princ Balduin zaročil s princesinjo Klementino.

Vremensko sporočilo.

Dan	Cas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrina na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celziju			
7. u. zjut.		741.1	10.8	brezv.	megla	
4 2. u. pop.		739.0	23.6	sl. svzh.	jasno	0.40
9. u. zveč.		738.4	15.6	svzhod	„	dež
7. u. zjut.		738.8	16.6	sl. vzh.	jasno	
5 2. u. pop.		737.2	24.0	sl. vzh.	jasno	0.00
9. u. zveč.		737.1	17.6	sl. vzh.	oblačno	

Srednja temperatura obeh dni 16.7°, in 19.4°, za 0.9° in 1.6° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafično poročilo.)

4. junija.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	89	gld.	15	kr.
Srebrna 5 1/2 „ 100 „ 16% „	89	„	95	„
5% avstr. zlata renta, davka prosta	109	„	60	„
Papirna renta, davka prosta	101	„	45	„
Akcije avstr.-ogerske banke	966	„	—	„
Francoski napoleond.	9	„	32	„
Cesarski cekini	5	„	58	„
Nemške marke	57	„	32 1/2	„

Vabilo

na

tretji redni občni zbor

„Katol. tiskovnega društva
v Ljubljani“

v sredo dne 25. junija 1890 ob 10. uri popoldne
v veliki dvorani
knezoškofovske palače.

Dnevni red:

1. Ogovor predsednika.
2. Tajnikovo poročilo o odločitvah delovanju v minulem društvenem letu.
3. Politer novega odbora.
4. Posamezni predlogi in nasveti.*)

• Ljubljani, dne 6. junija 1890.

Odbor.

*) Kdor želi na občnem zboru postaviti kak predlog, mora ga odboru predložiti do 20. junija t. l.

Po kratki rabi neobhodno potrebno sredstvo za čiščenje zob.

Lepota
zob.

Nova ameriška

zobna glicerín-crème

(preskušena od zdravstvene oblasti)

KALODONT F. A. Sarg-ov sin in drugovi,
c. kr. dvorni zalagatelj
na DUNAJI.

Dobiva se pri vseh lekarnah in parfumerijah itd. 1 komad 35 kr.
V Ljubljani pri lekarnarjih Erazmu Birschtzu, Vilj. Mayerju, Gabrijelu Piccoliju, Iv. Svobodi, pl. Trnkóczyju, dalje pri C. Karingerju, Josipu Kordinu, Petru Lasniku, M. F. Suppanu, Antonu Krisperju. (52-45)

St. 974.

Razpis učiteljske službe.

Na slovenski osnovni šoli družbe sv. Cirila in Metoda pri sv. Jakobu v Trstu razpisuje se

III. učiteljsko mesto

z letno plačo **pet (500) sto forintov.**

Služba je nastopiti že v začetku letošnjega šolskega leta.

Podpisano vodstvo sprejema prošnje s potrebnimi spričevali **do 20. junija t. l.**

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.
V Ljubljani 1. junija 1890.

Zadruga brivcev in vlasuljarjev ljubljskih

naznanja slavnemu občinstvu, da bodo pričenshi s
1. junijem brivnice in vlasuljarnice
ob nedeljah in praznikih od 3. ure
popoldne zaprte. (12-5)

Stare orglje

z 12 spremeni so **na prodaj**; primerne in pripravne bi bile za kako manjšo župno cerkev.

Natančneje se izve pri cerkvenem predstojništvu v Radovljici. (3-2)

(20-14)

Karola Gianija zalogo umetljine vezanine in tkanine priporočata

Fellinger & Hassinger

Dunaj, I., Seilergasse 10, Göttweigerhof

velečastiti duhovščini kakor:

bandera, baldahine, mašne plašče, dalmatike, pluviale, velume monštrance, kelihe, kadilnice, altarne svetilnice, svete kipe, križeva pota, božje grobe, cerkvene lestence od stekla in medi, vsakovrstne oblike in sloga.

Na zahtevanje pošiljajo se || paramenti na ogled.

Skoro 100 let imajoči sloveč obstanek naše ustanovitve jamči zanesljivost naše trdke.

Ilustrovane cenike pošiljaja brezplačno in franko.

OLJNATE BARVE

kositarskih pušicah po pol in jeden kilo
priporoča najceneje

ADOLF HAUPTMANN,

tovarna oljnatih barv, laka in firneža

(18)

semeniško poslopje 6 LJUBLJANA semeniško poslopje 6.